

Het moeras der vergeten gaven

Verhaal 2de en 3de graad

Honderden jaren geleden geraakte een reiziger verdwaald in het moeras, aan de rand van de stad Mechelen. Hij had nog maar weinig proviand en was bijna helemaal uitgeput. Het schemerde en hij zag door de mist in de verte een groot gevaarte opdoemen. Toen hij dichterbij kwam zag hij dat het een boomstam was, met 5 verschillende gezichten. Er stond een bordje bij, met de tekst: "Wie de gaven niet eert, is zijn leven niet weert." Dat klonk best wel akelig. Naast het bordje lag een grote, platte steen.

De reiziger wist niet goed wat het betekende, maar besloot het beeld eerst eens goed te bekijken. Eén gezicht had speciale ogen, een ander had opvallende oren, nog een ander een grote neus, ééntje had een lange tong en de laatste had 2 handen onder het gezicht. Zouden die gaven dan misschien zien, horen, ruiken, proeven en voelen kunnen zijn? En eren, zou dat betekenen dat ik iets moet offeren? De reiziger besloot het zekere voor het onzekere te nemen en bracht een offer: het laatste korstje brood dat hij nog bezat, zijn tondeldoos met gloeiende kooltjes, een hoorn om op te blazen, zijn leessteen en een schone zakdoek die geurde naar lavendelbloemetjes. Hij schikte al zijn schamele bezittingen op de platte steen en trok verder het moeras in.

Niet veel later viel de nacht en was het aardedonker rondom hem. Zelfs de maan was nergens te zien. Had ik mijn tondeldoos nu toch maar bijgehouden, dacht de man. Dan had ik nu misschien een vuurtje kunnen maken om me te verwarmen en me te beschermen tegen wilde dieren. Opeens zag hij 2 lichtjes. Ze knipperden en bewogen zich langzaam weg van hem. Hij besloot de lichtjes te volgen omdat hij toch iets moest doen. Misschien waren het wel dwaallichtjes die hem verder het moeras inleiden, vreesde hij eventjes. Maar toch ging hij verder. De lichtjes loodsten hem feilloos door het moeras tot op een droge, open plek in het bos. Daar verdwenen de lichtjes in de bomen.

De moed zonk de reiziger even in de schoenen en hij hoorde zijn maag grollen van de honger. Had hij nu maar die korst brood bijgehouden. Een zoete geur prikkelde zijn neus. Hij vreesde even dat hij een beetje te veel fantaseerde over eten en dat het niet echt was. Had hij nu die naar lavendel geurende zakdoek nog maar, dan kon hij even testen of zijn neus hem niet bedroog. Hij richtte zijn hoofd naar verschillende richtingen en merkte dat het geen fantasie was. Hij rook het écht. Hij volgde zijn neus en even later voelde hij dat hij in het struikgewas stond. Hij hoorde nog een ander geknor nu. Het was niet zijn eigen maag deze keer. Een gulzig gegrom en gesmak kwam van ergens beneden hem. Misschien wel een gevaarlijk beest dacht hij. Had hij nu zijn hoorn nog maar, dan kon hij het beest misschien weggagen.

Hij bukte zich en voelde een prikje en hoorde dan geritsel. Oei, er zaten ook doornen aan de struiken. Voorzichtig voelde hij aan de takken en merkte dat er aan de struiken bessen groeiden. Omdat hij grote honger had, besloot hij er voorzichtig van te proeven. De bessen proefden lekker zoet en sappig! Er waren verschillende soorten en de man at zijn buikje rond.

Hij stond weer op en werd opgeschrikt door een gefladder rakelings boven zijn hoofd. Hij volgde het gefladder tot hij struikelde over iets. Hij voelde aan de grond en die voelde zacht aan. Op handen en voeten kroop hij verder, over de bultige, klammige grond, tot hij bij een groot voorwerp kwam. De buitenkant voelde grof rimpelig, de binnenkant mul en zacht. Het gefladder verdween in de holte. Het leek een grote holte, want de man kon er zelf in. Zijn leessteen had hij niet meer en er was trouwens toch niet genoeg licht om de ondergrond nauwkeurig te onderzoeken om te zien waar hij terecht gekomen was. Het was er in ieder geval veel warmer en droger dan buiten en nu zijn maag gevuld was, had de reiziger niet veel nodig om in slaap te vallen.

's Morgens werd hij gewekt doordat hij de zonnestrallen op zijn gezicht voelde en het gekwetter van de vogels hoorde. Hij opende zijn ogen en zag dat het al volop licht was. De geur van houtvuur en versgebakken brood prikkelde zijn neus. Hij kroop uit zijn schuilplaats en zag dat niet ver van hem vandaan een boerderij was. Hij liep ernaartoe en sprak de boerin aan die op het erf de kippen eten gaf. De boerin bood hem een tas koffie aan en de reiziger vertelde zijn avontuur van de afgelopen nacht.

Met open mond luisterden de boer en zijn vrouw naar het verhaal. Van het moeras, waarin de reiziger verdwaald was geraakt, was namelijk nog nooit iemand levend teruggekeerd.

De reiziger prees zichzelf gelukkig. Was het omdat hij een offer gebracht had aan de steen bij de totem? Of was het omdat hij zijn “gaven” of zijn zintuigen gebruikt had? Hij had het in ieder geval overleefd. Opgewekt trok hij verder.

Sindsdien noemde men het gebied: “Moeras der vergeten gaven”. Er werden door de bewoners nog 5 totems bijgeplaatst om de reizigers de weg te wijzen, zodat er nooit meer iemand verdwaalde in het moeras. Elke totem werd gewijd aan 1 van de “vergeten gaven”: horen, zien, voelen, proeven en ruiken. Als je deze 5 gaven niet vergeet en gebruikt, kan je overleven in de natuur. Zo deden de mensen het vroeger.

Maar ook dieren kunnen niet zonder hun zintuigen!